

Nguyễn Ngọc Tư

Ba bé Ngoan về

Bé Ngoan tháng nào cũng nhận được thư của ba nó. Nhất là tháng này, nó nhận được hai lá thư liền, thư trước hỏi tình hình học tập, nó viết gửi đi, rằng năm nay nó được học sinh tiên tiến, lẽ ra phải xuất sắc kia, nhưng thi môn văn chỉ được điểm bốn thôi. Môn văn bốn điểm là tại vì học kỳ này cô giáo ra đề biểu tả "ba em và công việc hàng ngày", "mà con đâu có biết mặt ba, đâu có biết hàng ngày ba làm gì đâu", trong dòng chữ nguệch ngoạc dường như giận dữ. Thư đi thư lại ba nó viết: "Chừng nào bé Ngoan đúng 10 tuổi sẽ được gặp ba". Nó nôn nao chờ đợi cái ngày đó quá trời

Bé luôn luôn chờ đợi cái ngày ba về. Có ba rồi, sẽ có người đánh bé khi bé lì, có người khen bé khi bé được điểm mười. Ba sẽ dạy bé cách làm cho mẹ vui để mẹ không khóc một mình nữa, bé Ngoan luôn luôn nghĩ vậy.

Bé Ngoan dễ thương y như tên của nó. Năm giờ sáng, Ngoan đi chợ mua giá, mua bánh lọt về cho má bán điểm tâm sáng. Tánh sợ ma, chuyển đi bé toàn chạy chuyển về, trời sáng nắng vẫn chạy lụi đụi vì sợ trễ giờ má dọn hàng. Buổi sáng, bé Ngoan vừa bung bê tiếp má vừa học bài. Buổi chiều đi học về tới nhà là xách cái thùng cũ mềm tí teo xuống nhà ăn huyện đội xin cặn heo. Ngoan không bao giờ vùi vĩnh má đòi đồ chơi, đòi keo bánh. Bé chỉ đòi được gặp ba thôi. Bạn bé ai cũng có ba hết, thiệt đó.

Hồi lớn lên tới giờ, bé Ngoan chưa hề gặp ba. Má kể, ba đi làm ăn lâu lắm, khi nào Ngoan lớn ba sẽ về. Nghe nói vậy, bé chạy lại coi kiếng, bé hỏi má, "Con giống ba phải hôn, má?". Ngoan mặt vuông, nhìn vào thấy ngay đôi

mày rậm như hai con sâu róm đậu im lìm, đen như mực tàu. Hai con sau chỉ lộ mọ bò khi bé cười. Bé cũng không giống mẹ ở cái cổ, cái cổ bé ngắn còn cổ của mẹ thì trắng và cao. "Mình nhất" định giống ba", Ngoan quả quyết. Từ khi về nhà, má cất cái quán bên chân cầu, đằng trước huyện đội nên có nhiều chú bộ đội vào uống café. Ngoan thân nhất là chú Quang. Chú Quang còn trẻ nhưng để hàng rau rậm ối là rậm cộng với nước da đen bóng nên trông hơi già. Ngoan học toán thì hơi đi...tê, chú Quang kem cho khá lên. Ngoan học văn cũng không giỏi, chú Quang mua sách biểu Ngoan đọc. Bé Ngoan siêng học nhưng lại không sáng dạ lắm. Có bữa chú Quang đi công tác về, không thấy bé Ngoan nhảy ra lúng túng, hai vẩy điệu quặt, miệng hò reo như mỗi lần chú bước chân qua cửa. Chú lạ quá, hỏi bé Ngoan đi đâu rồi cả, má chỉ trong buồng. Bé Ngoan đang ngồi khóc. Chú Quang cười, "Con trai ai mà khóc?", Be Ngoan nói trong từng tiếng nạt ngắn:

-Thầy con nói năm nay con học yếu hơn năm rồi. Con sợ quá hà. Ba con mà hay được chắc hông thương con nữa.

Chú Quang bật cười:

-Sao lại không?

Bé Ngoan cúi mặt giấu đôi mắt ướt nhẹp:

- Thiệt mà, chú.

- Bậy - Chú Quang bảo - không có đâu mà. Làm con trai phải mạnh mẽ, thiệt là mạnh mẽ cho má nương tựa chớ, ai mà khóc.

Vài hôm sau, bé Ngoan nhận được thư ba, ba viết dù Ngoan có học thể nào thì ba cũng thương, nhưng ba lúc nào cũng mong con học giỏi, học giỏi mới thành tài, mới giúp ích cho nhiều người. Bé Ngoan cười hơn hớn chạy đi khoe thư ba với má, với chú Quang. Má nhìn chú Quang. Chú Quang vỗ đầu Ngoan cười. Có thể má cũng cười nhưng má hay cười một mình cũng như hay khóc một mình, má giấu không cho Ngoan biết. Ngoan không thích vậy,

Ngoan thích như chú Quang hơn, phải cười vang như vậy người khác mới biết chớ.

Chú Quang hay đi công tác lâu ngày, những lúc như vậy bé Ngoan mới thấy mình thương chú lắm. Thương mới nhớ chớ. Lúc chú về, bé Ngoan biểu chú mai mốt đừng có đi nữa. Chú bảo đâu có được, chú có nhiệm vụ mà. Bé Ngoan bày ra nói với chú bao nhiêu là chuyện, bé muốn chững câu chuyện ấy sẽ giúp chú đừng đi đâu xa nữa. Trong muôn vàn câu chuyện đó, có chuyện rằm tháng hai này, khi Ngoan tròn 12 tuổi, ba Ngoan sẽ trở về. Bé kể chuyện đó xong, thấy chú Quang buồn, Ngoan ôm cổ chú, lúc lắc cái đầu chú:

-Chú đừng có buồn, dù ba con về, con cũng thương chú như vậy luôn, thương hoài thương huỷ.

Bé Ngoan chờ tới cái ngày đó dữ lắm. Bé lav(ghé trèo lên lột lịch hoài. Bữa nay mừng mười, mười một, mười hai... ban đêm, bé ra ngoài sân ngó lên trời, định ninh rằng, "Ba sẽ về trong cái đêm trăng tròn ủa giống y cái tô". Bây giờ trăng vẫn con méo xẹo. Mẹ nói mẹ sẽ làm sinh nhật cho bé Ngoan, sinh nhật giống y trong phim vậy, có cắt bánh, có thổi đèn, có hái bài ca sinh nhật (nếu không ai thuộc thì có thể bỏ khoản này). Bé chờ tới mức nằm mơ luôn. Chiêm bao cũng thấy bánh, thấy ba, mà không, chỉ thấy cái lưng ba thôi thì đã giật mình thức dậy, tiếc thiệt.

Tiếc thêm một chuyện nữa, chú Quang lại đi công tác, chú nói không biết kịp về ngày sinh nhật bé ngoan không. Nhưng dù về trễ, thế nào chú cũng tặng Ngoan một món quà đặc biệt. Bé Ngoan hơi buồn một chút rồi thôi, mai nữa là đã rằm.

Sinh nhật bé vui thật là vui, má cho Ngoan mặc bộ đồ mới mặt có một lần hôm tết. Má mời đám trẻ cùng xóm về, tụi nó không hát, không múa, chỉ giỡn với ăn. Nhưng cũng vui. Mấy chú bộ đội xuống, tặng cho Ngoan nào là

xe hơi, súng lục (tất nhiên là bằng nhựa) bánh phải biết. Tiệc tan, mấy chú về, bạn bé Ngoan cũng về. Khuya rồi, phải về nhà ngủ chớ. Má nói:

"Chắc bữa nay chú Quang không về đâu". Ngoan không chịu cho má đóng cửa, "Con chờ ba, má. Ba biên thư nói đúng hôm nay sẽ về. Má đóng cửa, ba vô nhà hồng được rồi sao?". Lần đầu tiên má bật khóc trước mặt Ngoan, má nghĩ chắc phải nói thật với Ngoan rằng, ba sẽ không bao giờ về được nữa đâu... Ngoan lạ lắm, ba sắp về, má không mừng, không cười thì thôi làm gì phải khóc. Người lớn mà khóc gì.

Ngoan chờ mãi, chờ hoài. Khuya thật là khuya, trăng đã lên ngay trên đỉnh đầu bé, trăng tròn ời là tròn, sáng ời là sáng nhưng ba vẫn chưa về. Lúc Ngoan quay lưng vào Ngoan nghe thấy tiếng chân người gấp rỏi chạy trên cầu. Rồi bóng chú Quang hiện ra cửa, giày chú đầy bụi, quần chú quệt vào đám cỏ lẩn ngoằn những vệt nước. Chú ôm bé Ngoan vào lòng, nâng bé lên bằng đôi tay rắng rỏi, quay bé mấy vòng thiếu điều chóng mặt luôn, chú nói to: "Con có thích gọi chú bằng ba không. Ba về rồi nè". Ngoan dụi mũi vào mái tóc dày, to ấm của chú, mũi nó ướt mù sương. Sau này, nó sẽ không bao giờ nhớ tới ba nữa, ba không giữ lời, nó chỉ thương chú Quang thôi. Ngoan khẽ gọi:

-Ba, ba Quang.

-Gi-Chú Quang lật ngửa nó ra-Con vừa nói gì đó, nói lại nghe.

-Ba ời! Ba!

Ngoan vừa nói vừa cười khanh khách. Chú Quang lại các dốc ngửa Ngoan trên vai quay mòng mòng. Trong cái nhìn chổng ngược, Ngoan thấy má đứng chỗ góc nhà, má cười mà nước mắt má rơi. Ngoan thích má như vậy hơn, như vậy mới giống chú Quang. Ngoan kêu lớn:

- Má ời! Ba ời!

Vậy là mình có gia đình rồi, Ngoan thầm reo lên trong lòng, hồi học lớp hai, cô giáo dạy, nhà có ba, có má, có mình là thành một gia đình. Ô vui quá!